

Langt ude, helt tæt på

Af Carsten Ploug Olsen

Åbning

1

Hvis vi med *C. G. Jung* antager, at drømme kompenserer for virkeligheden og det levede liv, så ville der måske ikke være noget mærkeligt i de drømme, som hjemsøgte *Annabelle Viger* og hvorfra hun ofte vågnede i raseri og ved at hun skar tænder.

Annabelle var først og fremmest - og før kvinde - feminist og desuden principiel *single*. Hun havde oplevet en vis berømmelse med sine skarpe, nogle ville sige hårdkogte, kønspolitiske artikler til diverse tidsskrifter både hjemme og i udlandet, men den var med tiden - hun var toogfyre - falmet en smule. Hvorfor vidste hun egentlig ikke. For hende var ligestilling hjerteblod, og derfor blødte hun efterhånden som hendes omverden mistede noget af interessen for hendes arbejde som skribent. For hende var det her, livet brændte med den klareste og varmeste glød.

Hvad var det for drømme? Hvad ville de hende?

Det gennemgående tema var, at hun var gift, og hendes mand, som hun aldrig så men kun hørte, var en rigtig hustyrant. Hun for rundt i lejligheden mens hun desperat forsøgte at gøre ham tilpas. Han bjæffede sine ordrer til hende fra et eller andet skjult sted, som det aldrig lykkedes hende at finde. For eksempel:

- *Kop!*

Så for hun ud i køkkenet og hentede koppen, men kunne ikke finde ud af, hvor han var, og hvor hun derfor skulle bringe koppen hen.

- *Avis!*

Annabelle styrtede ud i entreen og ledte svedende og forgæves efter avisen, som hun vidste, at hun *måtte* finde, og at den også skulle stryges. Hun kunne heller ikke finde strygebrættet og strygejernnet, og det var - nederdrægtigt - som om alt afhang af, at hun kunne finde dem, og udføre ordrene, ellers ville der ske noget *forfærdeligt*.

Drømmene sluttede - med få og små variationer - altid med - og her var det, at hun begyndte at skære tænder - at hun - helt urimeligt, for hun var jo allerede gift med denne ukendte djævel - stod hvid brud i en mægtig kirke. Hun gik skælvende op ad kirkegulvet med sin far i hånden, faren som glad og stolt og sejrssikker vinkede og gav *V-tegn* til bryllupsgæsterne, som fyldte kirken til sidste plads.

2

For *Andreas Skrub* var det en indlysende sandhed, at *alt kan købes for penge*. Denne tanke havde han forlængst - i sit foreløbig 26 årige liv - indarbejdet i en selvstændig filosofi, som vi kan udtrykke sådan:

Mennesket består af gener. Disse gener vil udbredes så meget som muligt. For at kunne sprede sine gener, må mennesket - det vil sige manden - udmærke sig. Den letteste måde at udmærke sig på, er at tjene penge. Mange penge. En udmærket mand - det vil sige en rig mand - har ubegrænsede erobringsevner med hensyn til kvinder og dermed mulighed for ubegrænset afkom. Kærlighed er et sentimentalt spildprodukt i menneskets fantasi, og er camoufleret sex, og derfor kan også kærlighed købes, ja, det er uomgængeligt vilkåret. Indre og ydre konflikter opstår, når

generne ikke - gennem sex - kan finde tilstrækkelig udbredelse. Enhver handling eller tanke, der understøtter det overordnede formål, det rigelige afkom, udløser en belønning - en lykkefølelse - i hjernen i form af dopamin, og derfor er vi tilbøjelige til - og bliver belønnet for - at følge forplantningens vej. Altså: Tjen penge, og lev lykkeligt!

Og sådan, tænkte Andreas, idet han med tungen i mundvigen satte to streger under facit, skal mit liv være. Hvorfor være ulykkelig, når man kan være lykkelig? Sådan lagde han 21 år gammel fra kaj med kurs mod livet et eller andet sted derude i horisonten og fremtiden; eller vi kunne sige: Sådan spændte han buen og lagde sig selv på som pil, sigtede og slap strengen og for afsted i en flot bue mod himlen, højt hævet over os dødelige, der - tænkte han - beundrende så hans himmelfart.

3

Egentlig ville han have været bager. Men nærmest ved et uheld eller en forglemmelse og helt uventet og pludseligt og uden plan havde han en dag skrevet en roman. Det begyndte på en cafe, hvor han sad og kedede sig, og distraet så på de unge kvinder, der defilerede forbi i en lind og fristende strøm. Han skrev nogle ord i sin notesbog, hvor han ellers optegnede overvejelser angående sin store lidenskab, bagning, nu ord, som intet havde med gær, hvedemel, smør, æg og sukker at gøre, ord, der tog hinanden eller skabte det næste, som ved en for ham hidtil ukendt trolddom.

Romanen, *Langt ude, helt tæt på*, vakte - endnu mere ubegribeligt - en vis opsigt i litterære kredse og kommercielt kunne han heller ikke klage. Han blev nævnt som en mulig forfatter til *Den store Samtidsroman*, og et af de største talenter i sin årgang. Og en - ikke uvæsentlig - ekstra bonus, var de unge og lidt ældre kvinder, der begyndte at flokkes omkring ham og - ikke sjældent - fandt vej til hans seng.

Årene gik imidlertid uden at der kom yderligere skred i sagerne. Den store Samtidsroman - eller bare En lille Pjece - stivnede i pennen før den flød ud på papiret, og i denne forlegenhed besluttede han at *studere* litteratur i stedet for at *skabe*. Lige så uventet og ubegribeligt som den første og sidste roman var passeret igennem ham, endte han så som *professor i litteraturvidenskab*, 34 år gammel.

Var det så det? Spurgte han sig selv når han om aftenen lå alene i sin seng og ikke kunne falde til ro. *Skulle jeg alligevel være blevet bager?*

4

I *Isobels* indre herskede en tilstand som den må have været i universet i de første 2-3 nanosekunder efter *Big Bang*: Alle kendte naturlove fandtes endnu ikke, og i forsøget på at forstå denne spæde verden, måtte topforskere indrømme, at de intet vidste og at naturlovene brød sammen så tæt på altings begyndelse.

I sin daglige gang som lektor i højenergifysik på *Niels Bohr Instituttet*, blev hun gang på gang konfronteret med det faktum, at hun var *anderledes*. For det første var hun kvinde. For det andet gik hun ikke som sine mandlige kolleger i fornuftigt tøj og fornuftige sko og hun plejede ikke sin krop med en blandt fysikere almindelig skødesløshed. Hendes foretrukne sko var ufornuftigt, ja irrationelt, høje stiletter, og hendes make up var i pangfarver, selv efter at hun godt og vel havde rundet de 30.

Hendes stil havde - syntes hun selv - bidraget til instituttets mentale balance og visse forbedringer af de mandlige forskeres og studenters adfærd. *Måske er fysik alligevel ikke et fissefrit fag. Måske kan det betale sig at købe dyre italienske sko. Måske er det en god ide at barbære sig hver dag. Måske er fysisk træning og deodorant ikke så slemt og ørkesløst som formodet. Måske er der håb.*

Kærlighed kendte hun ikke som andet end det lille gisp eller hik hun selv eller hendes sjældne sexpartnere udstødte for enden af den lange mørke vej mod orgasmen, der skinnede - stærkere og stærkere - som et lokkende lys for enden af tunnelen.

Men selve kulminationen skuffede altid. Hun følte sig snydt. Det eneste tidspunkt hvor hun oplevede fuld og hel tilfredsstillelse var når hun - ikke sjældent - i de korte minutter fra hun lagde sig i sengen - alene - langsomt slap kontrollen og anspændelsen og sank ned mod den ukendte zone lige under tankerne og dybt inde og langt væk og helt tæt på - flov og brødebetyngt - førte sin hånd - næsten undskyldende - ned mod glæden som boede lige præcis *der*.

5

Når han hørte koranen reciteret - naturligvis på arabisk - og når han bad, følte *Nagieb* at han kom ind i et stille rum, hvor kun han og den Almægtige var, han følte at han stod direkte overfor sin Skaber, der vaskede alt skidt væk - ydmygelserne, nederlaget, skammen, hadet.

På gaden kunne han se det i deres øjne: Han var en parasit, en uønsket, en uvelkommen i sit eget land, hvor han var født og opvokset og havde gået i skole. Han forsøgte at tænke på den rige men efterhånden fjerne kultur som det hellige havde skabt. Men hadet brændte i ham. Han elskede sin Gud og foragtede de vantro hunde, som tilmed tillod sig at ringeagte ham, og som altid lod ham føle, hvor lille, beskidt og tilbagestående han var. De betragtede ham som en hund, man frit kunne sparke til.

De vantro hunde. De *rige* vantro hunde. De havde guldkalven som de dansede deres *dance macabre* rundt om, rundt og rundt og igen og igen og hele tiden. Han havde Gud. Men Gud havde - ufatteligt - gjort ham til en udstødt og fattig og fremmed. Hvorfor? Han ville også gerne være rig. Men han foretrak langt Gud for den åndeligt døde kultur han levede i.

Han var på en gang fascineret og frastødt af al den rigdom, der omgav ham. Hvorfor havde Gud ladet de vantro blive så succesfulde og ham så fattig? Så tvivlede han, og fortvivlede over sin tvivl, som ikke lod ham i fred.

Hvis de vil slås, så lad os slås. Hvis han havde levet i sine forældres hjemland, Afghanistan, som var blevet invaderet af de vantro, så ville han måske netop nu, netop i dag, være *mujahedin* og ligge i en beskidt og støvet kappe på en klippe i de uvejsomme bjerge i det østlige Afghanistan, *Tora Bora*, helt skjult i det øde landskab, og hvis alligevel en vantro militærpatrolje skulle komme forbi og få øje på ham, ville de kunne tænke, *at her ligger Imperiernes grav.*

I stedet cruisede han rundt i byen med brødrene i en gammel Mercedes med drønende arabisk musik ud af de åbne ruder og skabte rædsel blandt cyklister og fodgængere og de andre bilister, og håbede at nogen ville provokere dem, eller vise frygt, måske give dem fingeren. *Vi vil slås!* Og hver måned gik pengene ind på Nem Kontoen; bistand, blodpenge, nådsensbrød.

De lod ham aldrig glemme, at han var et nul, og de forsømte ingen lejlighed til at håne, spotte og forbande ham. Hvorfor tager du ikke hjem? Hvorfor er du her? Hvorfor er du?

6

Der var ingen der skulle fucke med *Randi*. Så blev de trampet. Også fyrene. Men især de små stramme fitnessfisser, der kunne råbe:

- *Løb en tur!*

til hende på gaden. Okay, hun var måske lidt stor - eller frodig - men ingen slap godt fra den slags med hende. I en alder af 24 år havde hun allerede siddet i fængsel flere gange, dømt for vold, men, nå ja, shit happens.

Hun havde flirtet lidt med nazisterne. Men det stoppede før det rigtig blev til noget. Hendes vrede var ikke ideologisk, men ramte alle uden småligt skel til rang og stand og race, alle der kom hende på tværs.

Hvorfor var hun så vred? Hun kunne ikke huske det. Sådan havde det vel altid været. Men hun huskede Torben, stedfaren, da han voldtog hende da hun var 11. Var det derfor? Det tænkte hun ikke kunne passe, det var så længe siden. Hun var så vant til vreden, at hun ikke kunne tænke sig anderledes.

For øvrigt sad han nu forhåbentlig og drak sig ihjel i et hul i Jylland. Moren så hun intet til. Var hun død? Hun vidste det ikke og var også fuldstændig ligeglad. Hvad havde den mær nogensinde gjort af godt for hende? Hun havde altid taget Torbens parti mod dem, hende og hendes lillebror, også når han slog dem.

Torben har det ikke så godt i øjeblikket. Det er synd for Torben. Vi må støtte ham. Være søde mod Torben.

Hvad ingen, *ingen* vidste var, at hun sov med *Caddy* hver nat. Han var det eneste faste holdepunkt i alt det lort, de kaldte livet, hun havde tilbage. Han stillede ingen spørgsmål. Krævede intet af hende. Var der bare.

Og når hun vågnede, enten midt om natten af en uhyggelig drøm, eller sent om formiddagen selv om det var hverdag, og hun egentlig skulle være mødt på det åndssvage aktiveringstilbud hun meget mod sin vilje var blevet pisket ud i, var bamsen nogle gange helt våd og fedtet. Om det var snot eller tårer, vidste hun ikke.

Off Road

- *Hovsa!* Sagde hun, og lod hånden ligge på den unge mands venstre lår, idet hun søgte hans blik, fandt det og smilede. Han rykkede sig i stolen, og smilte tilbage.

Annabelle var gået alene i biografen for at se *von Triers Melancholia*, og siddende i det lune mørke havde hun straks spottet ham. Der var en særlig skarphed over hans profil, noget let rovdryagtigt, og han duftede godt af Eau de Toilette, måske *Yves Saint Laurents Kouros*.

Hun lod hånden glide lidt længere til højre og opad. Hun så spørgende på ham. Han strøg sig over kinden og gjorde *V-tegnet* til hende med højre hånd. Glad lod hun fingerspidserne kærtegne bulen. Han også var glad. Hun fandt lynlåsen og begyndte at lyne ned, men så tog han hendes hånd, klemte den lidt - hans greb var fast og roligt - så på hende og sagde:

- *Lad os finde et sted.*

De forlod biografens beskyttende mørke kort før Jordan gik under i filmen, og tumlede som forelskede teenagere ud på gaden, hvor han prajede en *Taxi*, og de væltede begge ind på bagsædet.

- *Ryesgade 17*, sagde han til chaufføren, en mørklødet mand med kraftig skægvekst; måske araber.

- *Hvem bor der?* Ville hun vide.

- *Julemanden*, svarede han.

- *Får jeg så gaver?*

- *Hvis du har været sød.*

- *Jeg har været sød!*

- *Så får du gaver!*

Hun tog hans hånd, og lænede sig samtidig ind mod hans bryst. Hun kunne mærke muskler. Hvordan mon han så ud uden tøj på? Hvordan ville han være? Ville han være blid eller brutal, sød eller sexet? Det ville hun meget gerne vide, og snart ville hun få stillet sin nysgerrighed. Hun kunne næsten ikke vente.

Det kom helt bag på hende, og forstyrrede hendes system, at en mand kunne være så tiltrækkende som Andreas. Han var så målrettet. Han vidste hvad han ville og - sjældent for en så ung mand - hvem han var. Og så duftede han. Ikke kun af Eau de Toilette. Var det *feromoner*, disse lysende molekyler, der fandt vej i mørket i biografen og fortalte hende at her var den ideelle genetiske kombination?

Latterligt! Hun skulle i hvert fald ikke have børn og slet ikke nu! Hun kunne - næsten - være hans mor. Men siden hvornår har drift lystret fornuft og argument?

Han var stærk og veltrænet og så godt ud, men det var ikke det. Det var dette uforklarlige og sprogløse noget, uimodtageligt for al logik, der fik hende til at komme igen og igen sammen med ham i sengen og som fik hende til at ville tømme dette bæger til bunden, eller bedre endnu, opdage at det var bundløst og altid fuldt. De mødtes mange gange de næste dage og uger, altid med samme resultat: Dyb og vild orgasme og trangen - hendes krop skreg det - til mere.

For Andreas var det anderledes. For ham var sex streng logik og konsekvens men alligevel - måtte han indrømme - med et element af risiko, lidt ligesom med de aktier og obligationer og derivater han til daglig som professionel investor for *Nordea* købte og solgte:

Han havde i årevis optimeret sig selv - fysisk og mentalt - gennem hård træning og disciplin, nu høstede han frugten. Han havde sparet op. Nu brugte han lidt af opsparingen - uden dog at bruge af hovedstolen. Dette var afkastet, renterne.

Men han måtte indrømme, at Annabelle var fandens god. Ud over det sædvanlige. Var han - mod sin vilje - ved at blive forelsket?

Latterligt! Hun var toogfyrre! Om kort tid - så han for sit indre blik - ville hun gå med rollator eller sidde og savle på et plejehjem eller tilbringe aftnerne med at se *TV2 Charlie* eller det, der var værre. Så kunne han lige så godt hænge sig.

Men - Annabelle var fandens god. Fandens god.

En dag de lå udmattede i sengen efter sex, hun med ansigtet hvilende mod hans brystkasse, kom det stille fra hende:

- *Du, jeg har et sted. En lille lejlighed i Antalya. Vi kunne køre derned. Få lidt ferie. Vil du med?*

Han overvejede det. Efter et øjeblik svarede han, som når spar 5 rydder bordet i *Casino*:

- *Deal!*

Randi i burka

Hvem skulle have troet, at hun ville falde for en *perker*? Men Nagieb var den eneste, der kunne få hende til at falde til ro og føle sig godt tilpas. De var som to negative faktorer der tilsammen giver et positivt facit. Og så var han skidesjov. Og så godt ud. Han styrketrænede og løb flere gange om ugen. Og så havde han denne skygge og dybde i blikket, som hun måtte se at finde ud af, hvad betød.

Men de var et gadepar. Med hendes "familie" var det lige gyldigt. Men Nagieb kunne ikke vise sig med hende derhjemme. Hans familie ville aldrig acceptere hende. Så enten var de hos hende - så

gemte hun *Caddy* væk - eller på gaden med rødderne og nogle af hendes danske veninder og nogle få andre 2. G tøser, der gik med stram men flashy *hijab* og stærk sminke.

Nagieb havde fortalt hende, at han allerede var forlovet med sin kusine fra Afghanistan. Men Randi kunne lide ham alligevel og satte pris på hans ærlighed. Så vidt hun kunne huske, var han den første og eneste, der havde vist hende den respekt.

Nagieb havde det her fantastiske og livlige og flagrende kropssprog, der fik hende til at le, og hver anden sætning fra ham lød:

- *Wallah, jeg sværger!*

Det var ikke hendes indtryk, at han var særlig religiøs. Hans "tro" var mere et statement og en knytnæve i synet på de hykleriske danskere, både de åbent fremmedfjendske og de politisk korrekte, der var ved at falde over deres egne ben af frygt for at fornærme ham, men som dybest set foragtede ham lige så meget eller mere, mente hun. Han troede fordi danskerne var bange for tro. *Respekt gennem frygt.*

Hun var sammen med Nagieb fordi hun kunne lide ham, og fordi han var god i sengen. Og hun nød at se rædslen i blikket på dem de gik forbi på gaden, se hvordan de spændte omkring nakke og skuldre og fik trækninger ved næverne og blev stive i fjæset, når de højt råbende og leende gik rundt i byen, på jagt efter, ja hvad?

Så følte hun *magt*. Ligesom Nagieb og de andre i flokken.

Det betød intet, at hun var ældre end ham. Han havde intet imod det, og for hende betød det kun, at hun kunne få afløb for visse moderlige følelser som hun havde og som havde været godt pakket væk og frosset ned gennem mange år.

Men i sengen var hun ikke hans mor. Slet ikke. Slet, slet ikke. I sengen var hun undersåt og han konge. Og hun adlød hver eneste af hans befalinger, selv når han sagde at hun skulle klappe i med sit *åh, Jesus, ja, kom, kom*, som ophidsede hende selv så meget. Så tav hun og overgav sig stumt til nydelsen, mens han messede sit:

- *Wallah, wallah, wallah.*

Relativitetsteori

I kraft af sit job rejste *Isobel* i de år ofte til Schweiz, nærmere bestemt til *CERN* i Geneve - fagets mekka sammen med *FERMILAB* og et par andre internationale forskningscentre - for der at deltage i jagten på den gennem *Standardmodellen* teoretisk forudsagte men endnu ikke påviste *Higgs-partikel*.

Forskerne var groft set delt i to nogenlunde lige store grupper: Teoretikerne og praktikerne. Teoretikerne prøvede at skabe og formulere teori ud fra de data praktikerne indsamlede fra den mægtige partikelaccelerator - verdens største - der lå i en underjordisk ring om byen. Når acceleratoren havde kørt et stykke tid - nøje planlagt og overvåget - måtte man efterfølgende efterse, opgradere og kalibrere udstyret til nye fremtidige kørsler med det kostbare udstyr.

Isobel - som var teoretiker - delte ikke den almindelige opfattelse, at hvis det lykkedes at påvise *Higgs-partiklen*, ville faget geråde i en alvorlig krise, idet nogle mente, at man dermed ville vide alt hvad man kunne vide i kraft af videnskabelig fysik. Det var - mente hun - lige så tåbeligt som den uheldige profet der i slutningen af 1800-tallet kategorisk havde erklæret, at nu var alting opfundet og kortlagt.

Hvad med mørkt stof, hvad med mørk energi, hvad med forenet feltteori og tyngdekraftens mysterium, dette og mere til gåder man stort set intet anede om, måtte selv de bedste hjerner

indrømme. Måske, tænkte hun, skifter billedet natur og skikkelse og dybde hvis blot vi flytter perspektivet og udsigtspunktet en anelse.

Teoretikerne og praktikerne havde hver deres - modsatte - hektiske og vegetative perioder. Når acceleratoren kørte, hvilede teoretikerne og omvendt. Det var i en af disse perioder, hvor systemet kørte for fuld kraft, at Isobel på en cafe i det indre København en sen aften kolliderede med sin anti-partikel - i skikkelse af litteraturprofessor, *Jesper V. Ørstein*.

Off Road

De kørte om natten. Vejen var da de først var kommet et stykke ned gennem Tyskland - som broen *Tjinvat* for de retfærdige i *Zoroasters lære* - bred og sikker, og de var næsten alene. Bilradioen summede let pop i deres øren. Annabelle blev grebet af en følelse af svimlende lethed og befrielse. Var det så let at kaste fortiden af sig, låse boxen af og kaste nøglen over skulderen, og var det det hun og de sammen gjorde?

De kørte i hendes bil, en indigofarvet *Audi A4*, men det var ham, der havde rattet det meste af tiden. Han kørte hurtigt og koncentreret. Af og til skævede han til hende, og sendte hende et skævt smil. Hun foldede hænderne bag nakken, lænede hovedet bagover og sukkede og spandt tilfreds som en skolepige, der lige havde fundet skolen.

- *Det er vanvid, tænkte hun, han er så ung! Hvad er det vi gør?*

Annabel spandt videre. Hun følte sig forynget. Hun skævede til Andreas, der en gang imellem bandede lavmælt over de få biler, der trods alt var på vejen, og som var i vejen eller foretog hazarderede overhalinger eller pludselige opbremsninger. Hun smilede i mørket og følte en varme dybt inde. *Sådan kan livet også være.*

Han havde naturligtvis ikke snakket med sine venner om det, men Annabel bragte ham i tvivl. Eller rettere de orgasmer hun også kunne give ham, bragte ham i tvivl. Udløsning - ja, det kan enhver forstå - men *orgasme* - det havde han ikke oplevet før.

Orgasmen var for ham et tårn af vand, der langsomt løftede sig smilende, blinkende, som et sug ud i rummet og mørket eller måske momentan tilintetgørelse eller total opfyldelse. Idet han kom, tømtes han, opløstes han, og der var ikke andet end det. Som om han helt og aldeles udtømte alt hvad han var og kunne være i hende.

Bagefter kom tvivlen. Er der alligevel andet og mere end mål og resultat? Levede han som han skulle og burde? I det dybe perspektiv bagefter sank alt hvad han gjorde og var væk og forsvandt mellem fingrene på ham som vand, og han ville dybest set ikke andet end være sammen med hende som nu. Bare ligge her og som en doven hankat engang imellem rejse sig og gå på toilettet eller kaste et stykke tilfældigt tøj over sig, og gå sammen med hende hånd i hånd ud i byen og købe lidt mad. Og så tilbage igen til det vilde sus og den dybe ro.

- *Jeg må være fornuftig, tænkte han. Men i samme tanke: Er det fornuftigt at løbe livet af sig i hamsterhjulet, købe og sælge og pis og lort, dø før døden og aldrig vågne op, sove ind i den evige søvn? Er et par millioner i opsparet pension fornuftigt, hvis prisen er at jeg ikke kan leve sammen med hende?*

Planen var at de skulle følge Tysklands østgrænse til et stykke syd for Berlin og så køre gennem Tjekkiet og Slovakiet og til sidst gennem selve Tyrkiet sydpå til Antalya. De nåede Dresden ved middagstid næste dag. Her besluttede de at gøre holdt og få sovet lidt på et billigt *B&B* som Annabel fandt på kortet.

Han så på hende idet hun tog sikkerhedsselen af og åbnede døren. Spændstig som en panter. Da hun stod ud, strakte hun sin smukke krop og vendte ansigtet mod Solen, og han lo indvendig. *Hun var fandens god.*

Randi i burka

Nagieb var *gamer*. Hans yndlingsspil var *Blizzards* fantastiske *WoW (World of Warcraft)* hvor han altid spillede *PvP (Player versus Player)*. Han var lynhurtigt opfattende med en næsten momentan reaktionsevne og han tænkte, om mon ikke Forsvaret en dag ville kunne bruge ham fordi han var så god. Ellers kunne han forsøge at hacke dem, som en alternativ form for jobansøgning.

Spillet sagde ikke Randi så meget. Hun tænkte at det var hans lille særhed eller en mild form for handicap. Men hun kunne godt lide at kigge ham over skulderen når han spillede. Nogle gange strøg hun ham let over håret, når hun kunne se, at han var i knibe.

- *Wallah, jeg fucking dør, når du gør det der!* Råbte han så, og hun tog forskrækket hånden til sig.

Hun tænkte over om hun burde være jaloux på spillet. Men så igen - nogle gange når hun sad og så nyheder i TV og skumlede over den nye stramfisse af en statsminister og han spillede, så kunne han vende sig om og se fuldstændig koncentreret på hende - han beholdt head-settet på og hørte gud ved hvad af skrig, døende virtuelle kroppe og eksplosioner - og blinke til hende med et frækt smil på læben. Og så følte hun en varme brede sig fra et sted i maven og ned i underlivet, og hun vidste at alt var som det skulle være.

Det var efterhånden længe siden - mindst to måneder - at hun havde været indblandet i lort. Efter hendes egen mening kunne hun takke Nagieb for det. Hun havde ikke rigtig lyst til at trampe mere. Hun ville hellere hente deres pizzaer eller deres kebab nede om hjørnet - en sjælden gang sushi - og spise - næsten som ægtefolk - hun turde næsten ikke indrømme denne tanke for sig selv - sammen med ham. *Hun var ikke så vred mere. Hvordan kan det være*, spurgte hun sig selv.

Hun nød at pusle om ham og spandt som en kat, når han sendte hende *blikket* og der kun var en vej - ind i sengen. Vidste han hvor heldig han var? Vidste hun hvor heldig *hun* var? Okay, nogle gange skændtes de også. Men det flammede kun sporadisk op og brændte hurtigt ud - som billige nytårsraketers små plop. *Elskede hun ham?* Hun turde ikke mærke efter eller bare tænke det.

Men ja.

Relativitetsteori

Det var ikke den Isobel han så, det var alt det ved hende, han ikke kunne se.

Han tænkte:

Jeg er en skide bager, forklædt som professor, jeg rejser som sådan *undercover* i litteraturens rige og prøver at indsamle data til eget brug og opbyggelse men på falske betingelser. Hvad fanden ved jeg egentlig?

Var det Ritt Bjerregaard der engang med godt humør sagde:

- *Der er ingen huller i vores uvidenhed!*

Første gang svælgets gys overmandede ham, skyndte han sig ud i køkkenet og bage 15 spandauere. Næste gang var da Jesper mødte Isobel, og da hjalp hverken mel, smør, æg, gær eller kanel det mindste. Sidste gang var da han stod ved hendes grav og kastede en rose ned på kisten og stirrede ned i mørket. *Marie, Marie, Marolle, flyv op til vor Herre og bed om godt vejr!*

Han tænkte:

Det er som Proust siger: Det andet menneske er for os hyllet i uigennemtrængelig tåge og mørke. Og vi kunne tilføje: Ligesom os selv for os selv. Vi ser os i spejlet og prøver at pynte os og dække

skidtet bag et tykt lag sminke. *Hvem fanden kan holde af sådan nogle som os? Det er kærlighed ud af det blå, kærlighed af vind og skygge, kærlighed som ord uden krop og uden realitet.* Hvorfor hængte hun sig? Det er vanvittigt at hænge sig! Men straks tænkte han: Det er vanvittigt ikke at hænge sig! Hvad er vi? Vi bliver gylpet op på stranden og ligger og spræller og basker som en, nå, rødspætte eller skrubbe, men det husker vi - heldigvis - ikke.

Det første vi husker er uvægerligt ydmygelse, skæld ud, smæk, ondsindet latter og kulde. Af disse ingredienser forventes vi at bage et liv sammen så godt vi kan. *Edvard Munch* sagde engang noget i retning af:

Gud har sendt mit synkefærdige ramponerede skib ud på verdens hav, og det er min egen skyld hvis det synker!

Isobel, jeg synker! Jeg forstår ikke hvad der skete. Vi talte lige så fredeligt sammen, vi hyggede os, vi fik en øl. Pludselig var det som om noget skred sammen i dit blik og ansigt. Var det noget jeg sagde? Var det noget jeg gjorde?

De havde leet og joket da de skiltes, og aftalte at mødes næste dag på den samme cafe på det samme tidspunkt.

Men næste dag var du død, Isobel, du kom ikke, hvorfor gjorde du ikke det, jeg ventede og jeg følte at noget vigtigt begyndte. Men for dig sluttede det. Hvorfor? HVORFOR!!!

Off Road

De havde deres første skænderi da de kørte ind på en hovedvej et sted i Slovakiet. Annabelle ville finde et sted at sove, han ville køre videre, bare lige lidt endnu.

- *Du skal lige markere, ikke?*
- *Hvad mener du?*
- *Ikke noget. Glem det.*
- *Nej. Hvad mener du? Hvad sker der?*
- *Jeg er træt. Jeg vil sove.*
- *Så sov. Jeg skal nok være stille.*
- *Jeg vil sove i en seng. Ligge ned. Som mennesker gør?*
- *?*

Da de først var begyndt, kunne de ikke stoppe igen. *Er det møntens anden side?* Tænkte han.

Først ord. Så begyndte deres sex næsten at være overgreb. Hvor sluttede lysten og hvor begyndte volden? Det kunne han ikke sige. Men han fik mere og mere lyst til hende, lyst til - også - at bide, slå, sparke, nikke skaller, håne, tilintetgøre som han selv i starten forsvandt, tømte sig i hende.

Da de var nået omtrent halvvejs gennem Bulgarien, stoppede det hele brat. De stod på en rasteplass lidt udenfor Sofia og skændtes så det buldrede, han kunne ikke huske, hvem der var begyndt, hvem der havde skylden, det var efterhånden et kompliceret regnestykke, men pludselig - han havde ikke engang hørt, hvad hun sagde, eller lagt mærke til sit eget svar - stod hun med hænderne i siden, pustet op af arrigskab, og brølede:

- *Nå, er det det, er jeg gammel? Men du er jo ung - og stærk - så hvorfor går du ikke bare? HJEM!!! HJEM TIL DIN MOR!!!*

Med rædsel gik det op for ham at hun mente det: Hun kastede sig ind i bilen, startede den, vendte på hvinende dæk, og kørte væk i modsat retning i mørket der langsomt faldt på.

Og så stod han der.

Randi i burka

Da Nagieb tog til Kabul (fucking *Kabul!*) for at hente sin brud, gik Randi en lille smule i stykker.

Jeg ville, tænkte hun, ikke være gået i døden, men hoppet i burka for dig. Og det ville så være min kærligheds form og grænse.

Så fik hun lyst til at trampe igen. Og den evige svingom med ordensmagten tog fat hvor den havde sluppet da hun mødte Nagieb. *Caddy* var igen klistret og ulækker når hun vågnede tidligt om morgenen. Og hun spekulerede over, hvad han egentlig lavede om natten når de sov. Var det ham hun kunne høre græde hjerteskræende i mørket når han troede at ingen hørte ham?

Caddy, skat, lad være med at tude, så begynder jeg bare også.

Cpo 2019